

[Poul Hansen (Slagelse).]
 en Rationering af indenlandsk Brændsel, fordi det vil medføre mange Ulemper, som man helst bør undgå, men muligvis kan der findes en praktisk Form i Forbindelse med Kommunerne og de handlende, saaledes at man undgår den Risiko at komme ud i saadanne Forhold. Vilkaarene for at faa Brændsel maa naturligvis være lige for enhver, hverken Midler eller Pladsforhold kan der være afgørende. Naar vi først er ude i Forholdene, er det for sent at gribe ind.

Jeg vil saa til sidst rette dette Spørgsmaal: Hvordan er Udsigterne med Hensyn til at faa en større Gasration? Jeg behøver ikke her at pege paa de overordentlig store Vanskeligheder, som vi ved, at Husmødrene til daglig har med at faa denne Gasration til at strække til; de er formentlig kendt af enhver. Den sidste Nedsættelse fandt — saa vidt jeg husker — Sted den 25. November 1946, hvor den almindelige Grundration blev nedsat med en Trediedel. Jeg vil gerne rejse det Spørgsmaal, om der ikke er Mulighed for at ophæve denne sidste Nedsættelse. Naar vi ved, hvordan Forholdene er ikke mindst i Hovedstaden, hvor Masser af Husmødre slet ikke kan faa denne Ration til at slaa til, men maa betale de store Overpriser, saa er det ganske givet, at dette Spørgsmaal i høj Grad trænger sig paa. Jeg vilde være taknemmelig for at faa nærmere Oplysning om, hvordan det forholder sig paa dette Omraade; fordi det for mangfoldige Mennesker spiller saa afgørende en Rolle.

Jeg har ønsket at gøre disse Bemærkninger i Anledning af denne Forespørgsel, og jeg regner ogsaa med, at adskillige af de Spørgsmaal, jeg her har stillet, vil blive besvaret af den højtærede Minister.

Boeck-Hansen: Vi fra vor Side mener, at det er meget berettiget at stille denne Forespørgsel netop paa dette Tidspunkt. Dette, at der nu skulde være hængaet en Fjerdedel af Tørvesæsonen,

burde i og for sig være rigtigt. Tørvesæsonen burde strække sig over en halv Snes Uger eller 12 Uger eller saadan noget, men nu om Stunder strækker man den længere ud; desværre; saa bliver de sidste Tørv, man skærer, ikke saa gode, som de burde være. Det er nu en Sag for sig, men vi er ganske enige i, at Rigsdagen og dermed altsaa ogsaa Befolkningen faar at vide, hvilke Foranstaltninger Regeringen har tænkt sig for at raade Bod paa den Brændselsmangel, vi lider under, og for at Befolkningen ikke skal ængstes for, at vi paa ny kommer ud for de Kuldelidelser, som vi i høj Grad var ude for i sidste Vinter. Jeg tænker, at Befolkningen er meget glad over, at der nu er kommet Sommervejr, for det er jo en dejlig Afløsning af den Vinterkulde, vi har været ude for.

Jeg mener, at alle til Raadighed staaende Midler bør anvendes for at afværge Gentaabelser af den Brændselsmangel; vi led under sidste Vinter. Men det er vel nok indenlandsk Brændsel, man først og fremmest tænker paa. Selv om det indenlandske Brændsel alt i alt forholdsvis betyder temmelig lidt, saa har det alligevel sin store Betydning i den sidste Ende, at man har noget af den Slags. Først og fremmest kunde man maaske stille sig det Spørgsmaal, om den megen Arbejdskraft, der medgaar til Fremstilling af indenlandsk Brændsel, i Virkeligheden ikke meget bedre kunde anvendes inden for Eksportindustrien og Eksportvirksomhederne i al Almindelighed og derved skaffe mere Valuta til Landet, saadan at vi havde Raad til at købe mere udenlandsk Brændsel. Det vilde naturligvis være langt bedre, idet udenlandsk Brændsel er bedre end indenlandsk Brændsel og ogsaa billigere i Anvendelse, men det afhænger i allerhøjeste Grad af, om man kan faa mere udenlandsk Brændsel at købe, end man kan i Øjeblikket, og dette Spørgsmaal har den højtærede Minister allerede besvaret, i hvert Tilfælde med Hensyn til Kul og Koks, derhen, at Danmark ikke